

ZARZĄDZENIE

Dnia 29 lipca 2026 r.

SSN Antoni Bojańczyk

w przedmiocie wniosku skazanego **P.W.** o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 8 listopada 2024 r., sygn. akt II AKa 320/24, utrzymującym w mocy wyrok Sądu Okręgowego w Gdańsku z dnia 7 maja 2024 r., sygn. akt IV K 264/23, zarządził:

odmówić przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania sporządzonego osobiście przez skazanego P.W.

UZASADNIENIE

W dniu 25 sierpnia 2025 r. do Sądu Najwyższego wpłynęło pismo przewodnie Zastępcy Przewodniczącej IV Wydziału Karnego Sądu Okręgowego w Gdańsku z dnia 21 sierpnia 2025 r. informujące o przesłaniu akt sprawy o sygn. IV K 264/23 wraz z wnioskiem skazanego P.W. z dnia 24 lipca 2025 r. uzupełnionym pismem z dnia 8 sierpnia 2025 r. o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem w ww. sprawie. W pismach tych skazany wskazał na okoliczność niedokonania w toku procesu analizy zgromadzonych dowodów, w szczególności potencjalnych zapisów („zawartości nagrań”) utrwalonych na znalezionym przy pokrzywdzonym dyktafonie marki O., pomimo wiedzy o tym dowodzie, w tym poddania go analizie kryminalistycznej pod kątem obecności śladów DNA (*k. 1-4 akt*). Pisma te, potraktowane przez Przewodniczącą V-go Wydziału Izby Karnej Sądu Najwyższego jako wniosek o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 8 listopada 2024 r., sygn. akt II AKa 320/24, utrzymującym w mocy wyrok Sądu Okręgowego w Gdańsku z dnia 7 maja 2024 r., sygn. akt IV K 264/23, zostały

zarejestrowane w Sądzie Najwyższym pod sygn. akt V KO 146/25 w dniu 26 sierpnia 2025 r. (*k. 1 i 5 akt*).

W kolejnym piśmie procesowym z dnia 25 listopada 2025 r. (przesłanym do Sądu Najwyższego w dniu 9 grudnia 2025 r. wraz z zarządzeniem Przewodniczącej II Wydziału Karnego Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 3 grudnia 2025 r.) skazany wniósł o wyznaczenie obrońcy z urzędu w celu złożenia wniosku o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 8 listopada 2024 r. w sprawie o sygn. akt II AKa 320/24 (Sądu Okręgowego w Gdańsku IV K 264/23) „ze względu na nowe dowody w sprawie, które nie zostały sprawdzone i zweryfikowane w postępowaniu dowodowym”, powtarzając w istocie argumentację z pisma z dnia 24 lipca 2025 r. uzupełnionego pismem z dnia 8 sierpnia 2025 r. (*k. 18-21 akt*).

Po dokonaniu niezbędnej weryfikacji aktualnego stanu majątkowego skazanego (zarządzenie upoważnionego sędziego Sądu Najwyższego z dnia 18 lutego 2026 r., *k. 25 akt*) w Administracji Aresztu Śledczego w [...] (*k. 28 akt*), zarządzeniem upoważnionego sędziego Sądu Najwyższego z dnia 20 marca 2026 r., na podstawie art. 78 § 1 k.p.k., art. 81 § 1 k.p.k. w zw. z art. 93 § 2 k.p.k., wyznaczono skazanemu P. W. obrońcę z urzędu w osobie adw. K.S. w celu zbadania akt sprawy Sądu Apelacyjnego w Gdańsku o sygn. II AKa 320/24 pod kątem ustalenia istnienia podstaw do ewentualnego sporządzenia i podpisania wniosku o wznowienie postępowania lub poinformowania Sądu Najwyższego przez obrońcę, że nie stwierdza się podstaw do złożenia takiego wniosku (*k. 30 akt*).

Pismem z dnia 24 kwietnia 2026 r., skierowanym do Sądu Najwyższego w dniu 28 kwietnia 2026 r. (prezentata), obrońca z urzędu poinformował Sąd Najwyższy o braku podstaw do wniesienia wniosku o wznowienie postępowania, przedstawiając stosowną argumentację w uzasadnieniu pisma/opinii, podnosząc m. in., że cyt. „[s]am fakt istnienia dowodu rzeczowego w postaci dyktafonu był znany zarówno stronom, jak i Sądowi orzekającemu już na etapie postępowania I instancji – urządzenie zostało prawidłowo ujawnione na miejscu zdarzenia i ujęte w wykazie dowodów. Brak własnej lub inspirowanej wnioskiem strony inicjatywy organów procesowych w kierunku przeprowadzenia dowodu z zawartości audio (a nie jedynie analizy DNA nośnika) mógłby ewentualnie stanowić podstawę zarzutów w

zwykłym toku kontroli instancyjnej (np. z art. 438 pkt 2 i 3 k.p.k. jako obraza przepisów postępowania i wynikający z niej błąd w ustaleniach faktycznych)”. Próbę przeniesienia tych zarzutów na grunt nadzwyczajnego środka zaskarżenia obrońca skazanego z urzędu ocenił jako chybioną, nieuprawnioną i stanowiącą próbę ponownej oceny prawidłowości zgromadzonego w toku procesu materiału dowodowego (*k. 39-43 akt*).

Zarządzeniem upoważnionego sędziego Sądu Najwyższego z dnia 2 czerwca 2026 r. wezwano skazanego P.W. do przedłożenia wniosku o wznowienie postępowania sporządzonego i podpisanego przez adwokata lub radcę prawnego z wyboru, w terminie 7 dni od daty otrzymania wezwania oraz uiszczenia opłaty w kwocie 150 zł, pod rygorem odmowy przyjęcia jego osobistego wniosku z informacją, że Sąd Najwyższy nie ma obowiązku ponownego wyznaczania adwokata lub radcy prawnego z urzędu w celu wymuszenia złożenia wniosku o wznowienie postępowania (art. 84 § 3 k.p.k.); jednocześnie skazanemu przesłano odpis opinii obrońcy z urzędu o braku podstaw do złożenia wniosku o wznowienie postępowania z dnia 24 kwietnia 2026 r. (*k. 45 akt*).

Powyższa korespondencja została skutecznie doręczona skazanemu do aktualnego miejsca osadzenia – Zakładu Karnego w [...] w dniu 30 czerwca 2026 r. (zwrotne potwierdzenie odbioru pokwitowane osobistym podpisem skazanego *k. 51 akt*).

W zakreślonym we wskazanym powyżej zarządzeniu upoważnionego sędziego Sądu Najwyższego z dnia 2 czerwca 2026 r. siedmiodniowym terminie, wnioskodawca – skazany P.W. nie usunął braku formalnego w postaci przedłożenia wniosku o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 8 listopada 2024 r., sygn. akt II AKa 320/24, utrzymującym w mocy wyrok Sądu Okręgowego w Gdańsku z dnia 7 maja 2024 r., sygn. akt IV K 264/23, sporządzonego i podpisanego przez adwokata lub radcę prawnego z wyboru wraz z wymaganą opłatą. W tym miejscu przypomnieć należy, że wniosek o wznowienie postępowania, jeżeli nie pochodzi od prokuratora, winien czynić zadość wymogowi przymusu adwokacko-radcowskiego, tj. winien być sporządzony i podpisany przez adwokata lub radcę prawnego (art. 545 § 2 k.p.k.). Skoro w terminie siedmiu dni od otrzymania zarządzenia upoważnionego sędziego

Sądu Najwyższego (tj. do dnia 7 lipca 2026 r.) wnioskodawca P.W. nie uzupełnił braku formalnego (art. 120 k.p.k.) swojego pisma procesowego domagającego się wznowienia postępowania, nie przedkładając w wyznaczonym przedziale czasowym wniosku o wznowienie postępowania sporządzonego i podpisanego przez adwokata lub radcę prawnego oraz opłaty od wniosku w kwocie 150 zł, to w tej sytuacji faktycznej nie pozostawało nic innego, jak tylko odmówić przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania sporządzonego osobiście przez P.W. w oparciu o treść przepisów art. 530 § 2 k.p.k. i art. 120 § 2 k.p.k., odpowiednio stosowanych w postępowaniu w przedmiocie wznowienia postępowania (art. 545 § 1 k.p.k.). Na odmowę przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania karnego, zgodnie z art. 545 § 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 530 § 3 k.p.k., przysługuje środek odwoławczy (zażalenie). Jednocześnie nadmienić należy, że zażalenie na zarządzenie o odmowie przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania nie jest objęte przymusem adwokacko-radcowskim. Istniejące w tym zakresie ograniczenie zostało zniesione z dniem wejścia w życie ustawy z dnia 12 stycznia 2007 r. - o zmianie ustawy - Kodeks postępowania karnego (Dz. U. 2007 r. Nr 20, poz. 116), tj. z dniem 16 lutego 2007 r. (zob. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 2 października 2007 r., II KZ 28/07, LEX nr 567834; z dnia 12 czerwca 2007 r., V KZ 33/07, LEX nr 569381).

[WB]

[r.g.]